

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 286/2012-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. júna 2012 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. Ing. K. M., M., zastúpeného advokátkou JUDr. I. R., K., vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Sžf/43/2011 a jeho rozsudkom z 23. februára 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. Ing. K. M. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. mája 2012 osobne do podateľne doručená sťažnosť JUDr. Ing. K. M. (ďalej len „sťažovateľ“, v citáciách aj „žalobca“) vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Sžf/43/2011 a jeho rozsudkom z 23. februára 2012.

2. Zo sťažnosti vyplýva, že

„Daňový úrad K. svojim rozhodnutím sp. zn. 695/231/88650/09 zo dňa 9. 11. 2009 uložil sťažovateľovi pokutu v sume 299,90 eur z rozdielu dane určenej správcom dane za zdaňovacie obdobie december 2001.

Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky rozhodnutím sp. zn. 1/223/7524-45100/2010/992517-r zo dňa 16. 4. 2010 rozhodnutie Daňového úradu..., na odvolanie sťažovateľa, potvrdil. Sťažovateľ podal proti rozhodnutiu Daňového riaditeľstva... žalobu na Krajský súd v Košiciach, ktorý rozsudkom sp. zn. 7S/13875/2010-41 zo dňa 8. 6. 2011, žalobu zamietol.

Proti tomuto rozsudku podal sťažovateľ odvolanie na Najvyšší súd..., ktorý rozsudkom sp. zn. 5 Sžf/43/2011 zo dňa 23. 2. 2012 rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil.

Rozsudok Najvyššieho súdu... bol právnej zástupkyňi sťažovateľa doručený, dňa 22. 3. 2012.“

3. K predmetu veci sťažovateľ uviedol:

„U sťažovateľa bola vykonávaná daňová kontrola týkajúca sa dane z pridanej hodnoty za trinásť zdaňovacích období, jedným z týchto zdaňovacích období bolo aj obdobie december 2000.

V súvislosti s vykonávaním tejto daňovej kontroly správca dane vydal 13 platobných výmerov, ktorým vyrubil sťažovateľovi daň z pridanej hodnoty za jednotlivé zdaňovacie obdobia. Sťažovateľ podal proti týmto platobným výmerom 13 odvolaní, o ktorých Daňové riaditeľstvo..., odvolací orgán rozhodlo tak, že tieto rozhodnutia správcu dane potvrdilo.

Sťažovateľ podal proti všetkým 13 rozhodnutiam odvolacieho orgánu žaloby na ich preskúmanie na Krajský súd... Krajský súd... všetkých 13 žalôb zamietol. Proti všetkým z uvedených rozhodnutí sa sťažovateľ odvolal, pričom v piatich prípadoch odvolaniami napadnutých rozhodnutí, Najvyšší súd... rozhodnutia súdu prvého stupňa potvrdil.

Ústavný súd... svojim nálezom sp. zn. II. ÚS 118/08 zo dňa 10. 12. 2009 rozhodol vo veci sťažnosti sťažovateľa proti rozhodnutiu Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 SžoKS 43/2006 zo dňa 27. 9. 2006, ktorým tento potvrdil zamietavý rozsudok Krajského súdu... o zamietnutí

žaloby proti rozhodnutiu o námietkach sťažovateľa proti postupu zamestnancov správcu dane pri výkone daňovej kontroly. V citovanom náleze Ústavný súd... považoval za zásah do práva sťažovateľa podľa článku 46 ods. 1 Ústavy..., ak bola daňová kontrola uňho vykonávaná zamestnancami iného, než miestne príslušného správcu dane, bez toho, aby na to boli splnené zákonné podmienky ustanovené v zákone č. 511/1992 Zb.

Riadiac sa právnym názorom Ústavného súdu... vysloveným v citovanom náleze, že postup pri vykonávaní daňovej kontroly u sťažovateľa bol zásahom do jeho základného práva podľa článku 46 ods. 1 Ústavy..., Najvyšší súd... v ďalších 8 veciach rozhodol o odvolaní sťažovateľa tak, že rozhodnutie Krajského súdu... o zamietnutí žaloby proti rozhodnutiu žalovaného o potvrdení platobných výmerov o vyrubení dane z pridanej hodnoty za jednotlivé zdaňovacie obdobia zmenil tak, že tieto rozhodnutia zrušil a vec vrátil Daňovému riaditeľstvu... na ďalšie konanie. V súvislosti s daňovou kontrolou a v jej dôsledku vydanými platobnými výmery nastal právny stav, keď z 13 vydaných rozhodnutí bolo 8 v súdnom prieskume zrušených pre nezákonnosť daňovej kontroly, ktorá ich vydaniu predchádzala, a 5 z týchto rozhodnutí nebolo doposiaľ zrušených, keďže k vydaniu súdnych rozhodnutí v konaniach podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku došlo pred vydaním citovaného nálezu Ústavného súdu...

Prvostupňový súd a Najvyšší súd..., ako súd odvolací, vychádzali zo skutočnosti, že právnym základom rozhodnutia o uložení pokuty sťažovateľovi bolo právoplatné rozhodnutie o určení rozdielu dane uvedenej v daňovom priznaní sťažovateľa zistenej správcom dane. Obidva sudy poukázali na to, že toto rozhodnutie nebolo zrušené, je právoplatné, a so zreteľom na túto skutočnosť nebrali do úvahy argumenty sťažovateľa, ktorý poukazoval na to, že platobný výmer o vyrubení dane z pridanej hodnoty je rozhodnutím, ktorému predchádzal postup, ktorým bolo zasiahnuté do základného práva sťažovateľa podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky...“

4. Sťažovateľ v sťažnosti (a predtým aj v odvolaní proti rozhodnutiu prvostupňového súdu) poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) „v druhovo identickej veci, týkajúcej sa uloženia pokuty z rozdielu dane určenej správcom dane za iné zdaňovacie obdobie. Išlo o rozsudok Krajského súdu... sp. zn. 6S 19691/2010-81 zo dňa 13. 1. 2011, v ktorom tento súd tak ako v ďalších rozsudkoch v druhovo

identických veciach vedených na Krajskom súde... pod sp. zn. 6S 19691/2010 a pod sp. zn. 6S 19687/2010 zrušil rozhodnutie žalovaného - Daňového riaditeľstva..., ktorým toto potvrdilo rozhodnutia správcu dane o uložení pokút sťažovateľovi za rôzne zdaňovacie obdobia...“. Poukázal tiež „na rozhodnutie Najvyššieho súdu... sp. zn. 3 Sžf/39/2011 zo dňa 1. 12. 2011, v ktorom Najvyšší súd... rozhodujúc o odvolaní sťažovateľa v druhoivo identickej veci, o odvolaní sťažovateľa proti rozhodnutiu o uložení pokuty za iné zdaňovacie obdobie, vychádzajúc z toho istého skutkového a právneho základu, rozhodol tak, že rozhodnutie Krajského súdu..., ktorý zamietol žalobu žalobcu, zmenil, a to tak že rozhodnutie žalovaného, ktorým potvrdil rozhodnutie správcu dane o uložení pokuty, zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.“.

5. Podľa názoru sťažovateľa „V predmetnej veci sa sudy oboch stupňov zaoberali rýdzo formálnymi podmienkami zákonnosti napadnutého rozhodnutia. Nezaoberali sa však tým, či toto rozhodnutie bolo výsledkom činnosti správnych orgánov konajúcich na základe ústavy a v jej medziach.

So zreteľom na skutočnosti uvádzané v žalobe, aj v odvolaní sťažovateľa, nemožno mať žiadne pochybnosti o tom, že žalobca sa tak v žalobe, ako aj v odvolaní, domáhal zohľadniť skutočnosť, že platobný výmer, ktorý bol právnym základom preskúmaného rozhodnutia o uložení pokuty, bol vydaný v dôsledku postupu porušujúceho právo sťažovateľa zakotvené v článku 46 ods. 1 Ústavy SR.“.

6. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„Právo sťažovateľa...

- domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva zakotvené v článku 46 ods. 1, v spojení s článkom 152 ods. 4 Ústavy... bolo rozsudkom Najvyššieho súdu... sp. zn. 5 Sžf/43/2011 dňa 23. 2. 2012 a postupom, ktorý mu predchádzal, porušené.

Ústavný súd... zakazuje Najvyššiemu súdu... pokračovať v porušovaní namietaných práv sťažovateľa.

Ústavný súd... zrušuje rozsudok Najvyššieho súdu... 5 Sžf/43/2011 zo dňa 23. 2. 2012 a vracia vec Najvyššiemu súdu... na ďalšie konanie.

Odporca je povinný nahradiť sťažovateľovi všetky trovy tohto konania.“

7. Ústavný súd poznamenáva, že v zásade o identickej sťažnosti (vychádzajúcej z totožného skutkového a právneho stavu) už rozhodol uznesením sp. zn. II. ÚS 98/2012 z 19. apríla 2012, ktorým sťažovateľovu sťažnosť doručенú mu 19. marca 2012 ako zjavne neopodstatnenú odmietol. Predmetná sťažnosť sa týkala jedného z 5 rozhodnutí daňových úradov, ktoré boli podrobené súdnemu prieskumu ešte v čase pred rozhodnutím – nálezom ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 118/08 z 10. decembra 2009 (pozri bod 3). Keďže sa I. senát ústavného súdu pri posudzovaní sťažovateľovej sťažnosti namietajúcej nezákonnosť a neústavnosť rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 5 Sžf/43/2011 z 23. februára 2012 v zásade stotožňuje s právnym názorom a závermi II. senátu ústavného súdu rozhodujúceho vo veci II. ÚS 98/2012, bude na ne pri posudzovaní aktuálnej sťažnosti prihliadať.

8. Ako dôkazový materiál sťažovateľ k sťažnosti pripojil „žalobu na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu“ z 13. júla 2010; rozsudok krajského súdu č. k. 7 S/13875/2010-41 z 8. júna 2011, ktorým žalobu zamietol; odvolanie sťažovateľa z 26. júla 2011 proti tomuto rozsudku; sťažnosťou napadnutý rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 5 Sžf/43/2011 z 23. februára 2012; rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 3 Sžf/39/2011 z 1. decembra 2011 a rozsudok krajského súdu č. k. 6 S/19691/2010-81 z 13. januára 2011.

II.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

10. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

11. Predmetom sťažovateľovej sťažnosti je namietané porušenie označených základných práv zaručených ústavou postupom najvyššieho súdu a jeho rozsudkom sp. zn. 5 Sžf/43/2011 z 23. februára 2012.

12. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným spôsobom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde. Podľa čl. 152 ods. 4 ústavy výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

13. *Zo sťažnosti možno vyvodit', že sťažovateľ vidí porušenie svojho základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 152 ods. 4 ústavy najmä v spôsobe výkladu a následnej aplikácii príslušných ustanovení zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“) o správnom súdnictve [„Ako vyplýva z ustanovenia § 244 ods. 1 O. s. p. súdy v správnom súdnictve preskúmajú zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy... súdy ktoré preskúmajú rozhodnutia správnych orgánov sú, tak ako všetky orgány verejnej moci, viazané základným imperatívom činnosti orgánov verejnej moci, ich postupu v konaniach, v ktorých rozhodujú o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb, a ktorý je základným regulatívom*

ich rozhodovacej činnosti, ktorým je článok 2 ods. 2 Ústavy SR. Podľa tohto článku môžu štátne orgány konať iba na základe ústavy a v jej medziach, a v rozsahu spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Nie je teda možné, aby súdy v konaní podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku preskúmavali rozhodnutia správnych orgánov, len z hľadiska toho, či tieto konajú v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon, a nebrali zreteľ na to, či konanie v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon je zároveň konaním na základe Ústavy SR a v jej medziach...

V predmetnej veci sa súdy oboch stupňov zaoberali rýdzo formálnymi podmienkami zákonnosti napadnutého rozhodnutia. Nezaoberali sa však tým, či toto rozhodnutie bolo výsledkom činnosti správnych orgánov konajúcich na základe ústavy a v jej medziach...

Najvyšší súd... v rozhodnutí napadnutým touto sťažnosťou, však rovnako ako súd prvého stupňa nezohľadňovali základnú povinnosť štátnych orgánov vykladať zákony v súlade s ústavou a neposudzovali napadnuté rozhodnutie žalovaného so zreteľom na článok 2 ods. 2 Ústavy... Takýmto postupom sťažovateľovi Najvyšší súd... odoprel právo na súdnu ochranu, zakotvené v článku 46 ods. 1 Ústavy...“ (pozri tiež bod 5)].

14. Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto základnému právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou

alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je daná v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (I. ÚS 225/03, I. ÚS 334/08).

15. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 152 ods. 4 ústavy označeným rozhodnutím najvyššieho súdu, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že v danej veci nebola vylúčená právomoc všeobecných súdov. V právomoci ústavného súdu zostalo následne iba posúdenie, či účinky výkonu právomoci najvyššieho súdu v súvislosti s jeho rozhodnutím o odvolaní sťažovateľa rozsudkom sp. zn. 5 Sžf/43/2011 z 23. februára 2012 (ktorým potvrdil napadnutý rozsudok krajského súdu č. k. 7 S/13875/2010-41 z 8. júna 2011) sú zlučiteľné s označeným článkom (článkami) ústavy.

16. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom rozsudku najvyššieho súdu dospel k záveru, že najvyšší súd svoje rozhodnutie, ktorým potvrdil prvostupňové rozhodnutie ako vecne správne, náležite odôvodnil. Najvyšší súd v napadnutom rozhodnutí najskôr oboznámil vecné a právne závery prvostupňového rozhodnutia:

«Krajský súd vykonaním súdneho prieskumu zákonnosti napadnutých rozhodnutí ako i procesného postupu predchádzajúceho ich vydaniu dospel k názoru, že vo vzťahu k žalobcovi a jeho právam neboli daňovými orgánmi porušené základné zásady daňového konania a zákonné podmienky na uloženie žalovanej pokuty boli splnené.

Odvolačiac sa na obsah priloženého administratívneho spisu krajský súd konštatoval, že žalobca pri výkone daňovej kontroly dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“) za zdaňovacie obdobie február 2001 - december 2001 nepredložil doklady potrebné na preverenie základu kontrolovanej dane, a tým neumožnil vykonať daňovú kontrolu. Z uvedeného dôvodu Daňový úrad K. postupom v súlade s ustanovením § 29 ods. 6 zákona o správe daní a poplatkov pri určovaní kontrolovanej daňovej povinnosti použil pomôcky a platobným výmerom č. 709/230/36932/06/ZIM z 03. novembra 2006 podľa § 44 ods. 4 zákona o správe daní a poplatkov vyrubil žalobcovi zistený rozdiel DPH za zdaňovacie obdobie december 2001 vo výške 63.416 Sk, po prepočítaní stanoveným kurzom

2.105,03 eura. Po neúspešnom využití riadneho opravného prostriedku žalobcom uvedený platobný výmer nadobudol právoplatnosť dňa 02. novembra 2007. Za uvedených hmotnoprávných a procesných podmienok správca dane podľa § 35 ods. 1 písm. c/ zákona o správe daní a poplatkov uložil žalobcovi pokutu vo výške 299,90 eura z rozdielu vyššie uvedenej pomôckami zistenej daňovej povinnosti.

Z obsahu žalobou napadnutého rozsudku vyplýva, že prvostupňový súd preveril procesný postup predchádzajúci právoplatnému určeniu predmetnej daňovej povinnosti podľa pomôcok a zistil, že žalobca odvolaním napadol platobný výmer správcu dane č. 709/230/36932/06/ZIM z 03. novembra 2006. V rámci odvolacieho správneho konania žalovaný rozhodnutím č. I/223/12658-77388/2007/992517-r z 12. októbra 2007 odvolanie žalobcu podľa § 48 ods. 4 zákona o správe daní a poplatkov zamietol pre jeho neodôvodnenosť.

Na základe zhodnotenia vyššie uvedených skutočností a s poukazom na obsah ustanovenia § 35 ods. 1 písm. c/ zákona o správe daní a poplatkov, prvostupňový súd konštatoval, že existenciou právoplatne určenej daňovej povinnosti podľa pomôcok na DPH za mesiac december 2001 boli splnené zákonné podmienky na uloženie pokuty z rozdielu dane.

Žalobnú námietku týkajúcu sa zákonnosti rozhodnutia o vyrubení podľa pomôcok určenej dane s prihliadnutím na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 118/2008 zo dňa 10. decembra 2009 vo veci zákonnosti priebehu daňovej kontroly, prvostupňový súd posúdil ako pre danú vec právne bezvýznamnú poukazujúc na skutočnosť, že prvostupňové rozhodnutie, ktoré bolo podkladom na uloženie pokuty, nebolo v správnom ani v súdnom prieskume zrušené a je doposiaľ právoplatné. V súvislosti s uvedeným a pre prípad zrušenia prvostupňového rozhodnutia o vyrubení rozdielu DPH dal krajský súd do pozornosti postup podľa § 35 ods. 19 zákona o správe daní a poplatkov, podľa ktorého je možné za splnenia zákonom stanovených podmienok zrušiť rozhodnutie o uložení pokuty...»

17. V ďalšom najvyšší súd uviedol podstatné časti odvolacej argumentácie sťažovateľa:

„Proti rozsudku krajského súdu žalobca podal v zákonom stanovenej lehote, odvolanie z dôvodu podľa § 205 ods. 2 písm. d/ a písm. f/ OSP, domáhajúc sa, aby Najvyšší

súd... napadnutý rozsudok zmenil tak, že napadnuté rozhodnutie žalovaného ako aj rozhodnutie správcu dane zruší a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie. Žalobca nesprávnosť a nezákonnosť rozsudku vidí v tom, že prvostupňový súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa názoru žalobcu, ktorý v podstatnej časti odvolania uviedol argumenty zhodné s tými, ktoré uvádzal už v žalobe, súd prvého stupňa zvolil krajne formalistický prístup pri preskúvaní žalobou napadnutého rozhodnutia. Vychádzal pritom z formálnych podmienok ustanovených pre uloženie pokuty, pričom nebral do úvahy, že konanie, ktoré predchádzalo vydaniu takéhoto rozhodnutia, zasahovalo do žalobcových v Ústave... zakotvených práv.

Opätovne poukázal na to, že výsledkom postupu správcu dane a neskôr aj žalovaného, ktorí mu vyrubili rozdiel DPH za kontrolované zdaňovacie obdobia, bolo 13 rozhodnutí - platobných výmerov, ktoré boli v končenom dôsledku predmetom súdneho prieskumu, pričom 8 bolo zrušených preto, že v konaní, ktoré predchádzalo vydaniu platobných výmerov, bola zistená vada (nesprávne zloženie kontrolnej skupiny), ktorá mala za následok nezákonnosť rozhodnutia.

Žalobca zdôraznil, že sa ocitol v situácii, keď na jednej strane, 8 z 13 rozhodnutí o vyrubení dane bolo súdom zrušených ako nezákonných a na druhej strane, 5 druhovo identických rozhodnutí zostalo v platnosti a na základe ich nezrušenia správca dane a neskôr aj žalovaný vydali, resp. potvrdili rozhodnutie o uložení pokuty. Tento stav podľa jeho názoru nie je možné považovať za štandardný a v súlade s princípmi právneho štátu, ktorého atribútom je okrem iného práva istota a dôvodné očakávanie každého, že v druhovo identických veciach budú orgány štátu postupovať rovnako. Svoj názor na nezákonnosť priebehu daňovej kontroly a zloženia kontrolnej skupiny odvodzuje od obsahu Nálezu Ústavného súdu... sp. zn. II. ÚS 118/2008 zo dňa 10. decembra 2009.“; a vyjadrenie žalovaného finančného riaditeľstva k odvolaniu:

„Žalovaný... navrhol, aby odvolací súd rozsudok prvostupňového súdu ako vecne správny potvrdil, vzhľadom k tomu, že uloženie spornej pokuty sa viaže na základné rozhodnutie, ktorým je v tomto prípade platobný výmer o určení rozdielu dane podľa pomôcok, pričom tento dosiaľ nebol zrušený a je právoplatný. Zároveň poukázal na to, že

žalobcovi bolo za zdaňovacie obdobia február až december 2001, január 2002 a december 2000 vydaných 13 platobných výmerov o určení DPH podľa pomôcok. Vo všetkých prípadoch boli žalobcom podané správne žaloby proti druhostupňovým rozhodnutiam žalovaného vydaných v rámci odvolacích konaní vedených proti predmetným platobným výmerom, ktoré boli rozsudkami krajského súdu... zamietnuté. V 5-ich prípadoch boli rozsudky Krajského súdu... o zamietnutí žaloby v odvolacom konaní Najvyšším súdom... potvrdené a v 8-ich prípadoch Najvyšší súd... zmenil rozsudky Krajského súdu... tak, že zrušil rozhodnutia žalovaného a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie. Žalovaný poukazuje na skutočnosť, žalobcom uvádzané tvrdenie o zrušení 8 rozhodnutí o vyrubení dane v rámci súdneho prieskumu ich zákonnosti, nezodpovedá realite, nakoľko zrušené boli len rozhodnutia žalovaného ako odvolacieho orgánu, a nie prvostupňové rozhodnutia správcu dane o určení kontrolovanej DPH podľa pomôcok. Žalovaný ako odvolací orgán v odvolacom konaní proti 8 platobným výmerom o určení dane podľa pomôcok rozhodol tak, že odvolanie pre neodôvodnenosť zamietol. Všetkých nanovo vydaných 8 rozhodnutí žalovaného, je opakovane predmetom súdneho preskúmania. V tomto konkrétnom prípade (rozhodnutie o určení dane podľa pomôcok za zdaňovacie obdobie december 2001), kedy potvrdzujúce rozhodnutie žalovaného bolo zrušené rozsudkom Najvyššieho súdu..., nie sú podľa, názoru žalovaného s poukazom na ustanovenie § 35 ods. 19 zákona o správe daní a poplatkov dôvody na zrušenie uloženej pokuty. V ďalšom sa pridrižiava písomného vyjadrenia podaného k žalobe.“

18. Najvyšší súd svoje rozhodnutie v merite veci odôvodnil takto:

„Najvyšší súd... ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 3 veta prvá OSP) preskúmal v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) odvolania napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu... www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).“

Následne najvyšší súd citoval (a tiež interpretoval) relevantné právne normy aplikované v danej veci:

«Podľa § 250i ods. 1 veta prvá OSP pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 250i ods. 3 OSP na vady konania pred správnym orgánom sa prihliada, len ak vzniknuté vady mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 107 ods. 4 OSP, ak po začatí konania zanikne právnická osoba, súd pokračuje v konaní s jej právnym nástupcom, a ak právneho nástupcu niet, súd konanie zastaví..

Podľa § 2 ods. 1 zákona o správe daní v daňovom konaní sa postupuje v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, chránia sa záujmy štátu a obcí a dbá sa pritom na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a ostatných osôb zúčastnených v daňovom konaní.

Podľa § 29 ods. 6 zákona o správe daní a poplatkov (účinnom ku dňu ukončenia daňovej kontroly DPH za zdaňovacie obdobie máj 2001), ak nesplní daňový subjekt pri dokazovaní ním uvádzaných skutočností niektorú zo svojich zákonných povinností, v dôsledku čoho nemožno daňovú povinnosť správne určiť a daň sa neurčí ani podľa odseku 5, alebo ak daňový subjekt vykonal úkony, ktoré svojím obsahom alebo účelom odporovali osobitnému predpisu alebo ho obchádzali a ktorých dôsledkom je zníženie základu dane, alebo v prípadoch podľa § 15 ods. 2, je správca dane pri určovaní daňovej povinnosti oprávnený použiť pomôcky, ktoré má k dispozícii alebo ktoré si zaobstará bez súčinnosti s daňovým subjektom. Takýmito pomôckami môžu byť najmä listiny, výpisy z verejných záznamov, daňové spisy iných daňových subjektov, znalecké posudky, výpovede svedkov v iných daňových veciach, správy a vyjadrenia iných správcov dane, štátnych orgánov a obcí, záujmových združení a vlastné poznatky správcu dane zo zdaňovania dotknutého daňového subjektu, ako aj jemu podobných daňových subjektov.

Podľa § 30 ods. 3 v spojení s § 30 ods. 6 a 7 zákona o správe daní rozhodnutie obsahuje odôvodnenie, ak tak ustanovuje tento zákon. V odôvodnení sa uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom rozhodnutia, aké úvahy ovplyvnili hodnotenie dôkazov a použitie právnych predpisov, na základe ktorých sa rozhodovalo.

Podľa § 35 ods. 1 písm. c/ zákona o správe daní a poplatkov účinnom ku dňu uloženia žalobou napadnutej pokuty správca dane uloží daňovému subjektu pokutu v sume rovnajúcej sa súčinu trojnásobku základnej úrokovej sadzby Európskej centrálnej banky a dane alebo rozdielu dane určenej správcom dane podľa pomôcok (§ 29 ods. 6).

Podľa § 35 ods. 19 zákona o správe daní a poplatkov účinnom do 31. decembra 2011, ak bola právoplatným rozhodnutím daň alebo vlastná daňová povinnosť znížená alebo nadmerný odpočet zvýšený, zníži sa z úradnej moci v pomernej výške alebo zruší sa z úradnej moci aj pokuta, ktorá bola pôvodne uložená podľa odseku 1, a to aj po uplynutí lehoty podľa odseku 21.

Podľa § 155 ods. 12 zákona č. 563/2009 Z. z. o, správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „daňový poriadok“), ak bola novým právoplatným rozhodnutím suma rozdielu dane alebo suma nároku podľa osobitných predpisov upravená, upraví sa alebo sa zruší z úradnej moci pokuta uložená podľa odseku 1 písm. f/; novým rozhodnutím o pokute sa pôvodné rozhodnutie zrušuje.

Podľa § 155 ods. 1 písm. f/l bod 3. daňového poriadku správca dane uloží pokutu vo výške rovnajúcej sa súčinu trojnásobku základnej úrokovej sadzby Európskej centrálnej banky a sumy dane určenej správcom dane podľa pomôcok za správny delikt podľa § 154 ods. 1 písm. h/.

Podľa § 155 ods. 1 písm. h/ daňového poriadku správneho deliktu sa dopustí ten, kto zapríčiní svojim konaním podľa § 48 ods. 1 určenie dane podľa pomôcok.

Podľa § 2 ods. 1 písm. b/ zákona č. 479/2009 Z. z. o orgánoch štátnej správy v oblasti daní a poplatkov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 479/2009 Z. z.“) orgánom štátnej správy v oblasti daní a poplatkov je Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky.

Podľa § 11 zákona v spojení s Čl. IV. veta prvá č. 479/2009 Z. z. s účinnosťou od 01. januára 2012 sa zrušuje zákon č. 150/2001 Z. z. o daňových orgánoch a ktorým sa mení

a dopĺňa zákon č. 440/2000 Z. z. o správach finančnej kontroly v znení zákona č. 182/2002 Z. z. a zákona č. 534/2005 Z. z., t. j. ruší sa Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky (§ 2 a § 3 zákona č. 150/2001 Z. z. o daňových orgánoch).

Vzhľadom k tomu, že zákonom č. 479/2009 Z. z. bolo s účinnosťou od 01. januára 2012 zrušené Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky so sídlom v B., ktorého pôsobnosť a právomoci na úseku správy daní a poplatkov prešli na novozriadené Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky so sídlom v B., podľa informácií poskytnutých Finančným riaditeľstvom Slovenskej republiky v B., t. č. pre oblasť správy daní a poplatkov pôsobiace na adrese B., Najvyšší súd... podľa § 107 ods. 4 OSP v spojení s § 250 ods. 4 OSP na strane žalovaného konal s vyššie uvedeným právnym nástupcom pôvodne uvádzaného žalovaného.

Najvyšší súd... preskúmajúc napadnutý rozsudok prvostupňového súdu ako i obsah súdneho a administratívneho spisu v rozsahu odvolania, ktorým žalobca nenamieta vecnú správnosť rozhodnutí daňových orgánov ani dôvod a výšku uloženej pokuty, konštatuje, že sa možno stotožniť s právnym názorom krajského súdu premietnutom do enunciatu a odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku (§ 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP). Krajský súd správne posúdil skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania prvostupňového a druhostupňového správneho rozhodnutia, na základe ktorého, s prihliadnutím na relevantné hmotnoprávne a procesnoprávne zákonné podmienky zakladajúce povinnosť správcu dane na uloženie spornej pokuty (§ 35 ods. 1 písm. c/ zákona o správe daní), žalobu bez priznania náhrady trov konania zamietol.

Za týchto okolností postupovali správca dane ako i žalovaný správne a v súlade so zákonom, keď vydali napadnuté rozhodnutia, nakoľko takýto postup im vyplýval z kogentnej administratívnej normy (§ 35 ods. 1 písm. c/ zákona o správe daní a poplatkov).

V tejto súvislosti prvostupňový súd taktiež správne poukázal na zákonnú možnosť zrušenia uloženej pokuty (§ 35 ods. 19 zákona o správe daní a poplatkov) v prípade, ak by bolo rozhodnutie ukladajúce žalobcovi daňovú povinnosť určenú podľa pomôcok neskôr zrušené. Uvedený postup zostal zachovaný aktuálne účinnou právnou úpravou obsiahnutou v ustanovení § 155 ods. 12 daňového poriadku.

Najvyšší súd považuje tvrdenia žalobcu, že platobné výmery v ôsmich prípadoch určenia DPH za kontrolované zdaňovacie obdobia boli zrušené, za účelové bez podpory v obsahu spisového materiálu, nakoľko zrušené boli len rozhodnutia žalovaného

druhostupňového správneho orgánu, ktorými boli platobné výmery potvrdené. Samotné platobné výmery zostali v platnosti.

Po preskúmaní predloženého spisového materiálu, postupu a rozhodnutia krajského súdu najvyšší súd dospel k záveru, že krajský súd dostatočne podrobne a presne zistil skutkový stav a vysporiadal sa so všetkými relevantnými námietkami žalobcu.

Skutočnosti, ktorými žalobca v odvolaní spochybňuje predmetné rozhodnutie krajského súdu neboli v odvolacom konaní zistené. Tieto boli z veľkej časti totožné s námietkami, ktoré žalobca namietal už v prvostupňovom konaní, a s ktorými sa krajský súd náležite zaoberal.

Na margo žalobcom namietaného nezákonného zloženia kontrolnej skupiny, najvyšší súd poukazuje na uznesenie Ústavného súdu... č. k. II. ÚS 159/2011-19 z 13. apríla 2011, ktorým odmietol ústavnú sťažnosť žalobcu proti rozsudku Najvyššieho súdu... sp. zn. 5 Sžo/101/2010 z 26. októbra 2010 ako zjavne neopodstatnenú. Uvedeným rozsudkom Najvyšší súd... zmenil rozsudok Krajského súdu... sp. zn. 5 S/54/2005 z 22. februára 2006 tak, že zrušil rozhodnutie žalovaného Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky č. I/223/6132-40962/2005/991545-r z 27. júna 2005 a vec vrátil žalovanému na nové konanie a rozhodnutie. Zrušeným rozhodnutím žalovaný nevyhovел námietke žalobcu zo dňa 30. mája 2005 proti postupu zamestnanca správcu dane (predstaveného - riaditeľa Daňového úradu K.) vo veci určenia kontrolnej skupiny. Právny názor Najvyššieho súdu... vyslovený v rozsudku sp. zn. 5 Sžo/101/2010 z 26. októbra 2010 ohľadne zákonnosti postupu príslušných štátnych orgánov správy daní pri určení kontrolnej skupiny, Ústavný súd... vo svojom rozhodnutí, č. k. II. ÚS 159/2011-19 z 13. apríla 2011 nespochybnil, ba naopak, vyjadril, že predmetný názor najvyššieho súdu nevykazuje nedostatky v zásade popierajúce účel a význam vykladaného a aplikovaného relevantného zákonného predpisu.

Vzhľadom na vyššie uvedené a v spojení s citovanými ustanoveniami zákonov Najvyšší súd... po preskúmaní napadnutých rozhodnutí správnych orgánov, dospel k záveru, že námietky žalobcu vznesené v odvolaní nie sú dôvodné, a preto podľa § 250ja ods. 3 druhá veta OSP a § 219 ods. 1 OSP napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil.»

19. Predmetné rozhodnutie najvyššieho súdu obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad

a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 114/09) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

20. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

21. Ústavný súd sa z obsahu napadnutého rozsudku presvedčil, že najvyšší súd sa námietkami sťažovateľa (uvedenými v jeho odvolaní z 26. júla 2011) zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľ v tomto konaní dostal odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

22. Ústavný súd na záver poznamenáva, že dôvody rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 5 Sžf/43/2011 z 23. februára 2012 sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných procesných noriem. Toto rozhodnutie

nevykazuje znaky svojvôle, nevyhodnocuje nové dôkazy a právne závery, konštatuje nedostatočne zistený skutkový stav, k čomu dospel na základe vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený ani povinný nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, IV. ÚS 110/03). Ústavný súd ešte pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

23. Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi posudzovaným rozhodnutím najvyššieho súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 152 ods. 4 ústavy. S prihliadnutím na odôvodnenosť napadnutého rozhodnutia, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (ako aj práva na spravodlivé súdne konanie) nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

24. K námietke porušenia čl. 152 ods. 4 ústavy už uvedeným postupom a rozhodnutím najvyššieho súdu ústavný súd s prihliadnutím na už vyslovený právny názor (k namietanému porušeniu základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy „v spojení...“) navyše ešte poznamenáva, že namietanie porušenia čl. 152 ods. 4 ústavy je nedôvodné a neopodstatnené. Keďže sťažovateľovi nebolo postupom (a ani rozhodnutiami) vo veci konajúcich všeobecných súdov odňaté právo na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy súdom a ani samotný sťažovateľ nepredložil žiadne relevantné dôkazy preukazujúce opak, ústavný súd jeho sťažnosť vo vzťahu k predmetnej námietke považuje za zjavne neopodstatnenú.

25. Nad rámec už uvedeného ústavný súd považuje za relevantné citovať nosnú (zásadnú, podstatnú) časť odôvodnenia rozhodnutia vo veci sp. zn. II. ÚS 98/2012 (pozri bod 7):

„Možno konštatovať, že v danej veci ide o kolíziu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ústavy na jednej strane a princípu právnej istoty ako súčasti

právneho štátu na strane druhej. V zásade možno povedať, že spravidla má prednosť základné právo na súdnu a inú právnu ochranu, avšak za spolupôsobenia bázd daných princípom právnej istoty.

Povinnosť štátnych orgánov (medzi ktoré nepochybne patria aj súdy) konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon, znamená v tomto prípade, že postup súdov musel byť nielen v súlade so základným právom sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ústavy, ale aj s princípom právnej istoty vyplývajúcim z čl. 1 ods. 1 prvej vety ústavy, podľa ktorého Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Súčasťou princípu právnej istoty je aj príkaz obsiahnutý v ustanovení § 159 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorého je výrok právoplatného rozsudku záväzný pre všetky orgány, teda aj pre súdy.

Popri dosiaľ uvedenom prichodí ďalej konštatovať, že aj účastník konania (či správneho, či súdneho) nesie určitú mieru procesno-právnej zodpovednosti za výsledok konania. Prejavuje sa to napríklad v kvalifikovanom využití možných zákonných postupov, ale aj v iných skutočnostiach.

Sťažovateľovi bola platobným výmerom uložená pokuta v sume 279,30 € ako priamy následok skutočnosti, že ešte predtým bol zaviazaný platobným výmerom zaplatiť nedoplatok dane z pridanej hodnoty za mesiac máj 2001 v sume 59 003 Sk. Bol teda sankcionovaný za to, že daň z pridanej hodnoty za uvedené obdobie vykázal a odviedol v nesprávnej výške.

Sťažovateľ mal možnosť zákonom ustanoveným postupom dosiahnuť, aby právoplatný platobný výmer o nedoplatku dane z pridanej hodnoty za mesiac máj 2001 v sume 59 003 Sk bol v predpísanom konaní zrušený, a to či už v rámci správneho súdnictva, alebo na základe sťažnosti podanej podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Sťažovateľ uvedené zákonné možnosti dôsledným spôsobom nevyužil. V konaní pred všeobecnými súdmi v rámci správneho súdnictva (keď napadol žalobou právoplatný platobný výmer o nedoplatku dane) opomenul brániť sa v odvolaní podanom proti rozsudku krajského súdu námietkou protiprávneho postupu pri daňovej kontrole angažovaním nepovolaných osôb, hoci v rámci tejto kontroly bol daňový nedoplatok zistený. V dôsledku tejto skutočnosti najvyšší súd vo svojom rozsudku sp. zn. 5 Sžf 68/2008 z 29. septembra 2009 nemal možnosť zaoberať sa tým, že nedoplatok dane bol zistený v rámci kontroly vykonanej

nepovolanými osobami. Z rovnakého dôvodu nemal ani ústavný súd možnosť preskúmať oprávnenosť ustálenia daňového nedoplatku z pohľadu skutočnosti, že nedoplatok bol zistený v rámci kontroly vykonanej nepovolanými osobami. Ústavný súd preto uznesením č. k. II. ÚS 136/2012-32 z 24. marca 2010 sťažnosť podanú sťažovateľom proti rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 5 Sžf 68/2008 z 29. septembra 2009 odmietol. Preto skutočnosť, že zákonnosťou daňovej kontroly z tohto pohľadu sa všeobecné súdy, ale ani ústavný súd nezaoberali a nemohli zaoberať, musí ísť na ťarchu sťažovateľa v rámci jeho procesno-právnej zodpovednosti za výsledok konania.

Keďže aj napriek preskúmaniu právoplatného platobného výmeru o nedoplatku dane všeobecnými súdmi v rámci správneho súdnictva, ako aj ústavným súdom v rámci konania podľa čl. 127 ods. 1 ústavy zostal právoplatný platobný výmer nedotknutý, v ďalšom konaní o uložení pokuty (ako priameho následku existencie daňového nedoplatku) už nebolo možné uprednostniť základné právo sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ústavy. Je to tak vzhľadom na ustanovenie § 159 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorého je výrok právoplatného rozsudku záväzný pre účastníkov a pre všetky orgány. Najvyšší súd bol v zmysle tohto ustanovenia viazaný právoplatným platobným výmerom o vyrubení nedoplatku dane z pridanej hodnoty, keďže platobný výmer nebol ani po preskúmaní v rámci správneho súdnictva zrušený.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.“

26. Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa uvedenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. júna 2012

